

Patricia
Cornwell

Ruumiin-
avaus

Suomentanut Ilkka Rekiaro

Helsingissä
Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos: *Autopsy*

Copyright © 2022 by Cornwell Entertainment, Inc

Suomenkielisen laitoksen copyright © Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

ISBN 978-951-1-44920-1

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

*Omistettu Stacille, sinun ansiostasi se onnistuu
&
Äidille, joka ei kestänyt lukea pelottavia juttujani*

”Maailma on täynnä itsestään selviä asioita,
joita kukaan ei huomaa edes sattumalta.”

Sherlock Holmes

Ruumiinavausta tarkoittava lääketieteen
termi autopsia tulee latinan kautta kreikan kielestä,
jossa se tarkoittaa 'itse nähtyä'.

1. luku

LIEKEHTIVÄ AURINGONLASKU ROIHUAA Alexandrian Old Townin tummuvassa taivaanrannassa hieman ennen viittä kiitospäivän jälkeisenä maanantaina.

Tuuli puhaltaa puuskittain ja voimistuu, kuuta hunnuttaa Potomacjoen yllä leviävä sumu. Puut ja pensaat vihmovat, kuolleet lehdet kieppuvat ja kipittävät asfaltilla. Pahaenteiset pilvet etenevät kuin vihollisen sotajoukko, liput lepattavat rauhattomasti virastoni edessä Pohjois-Virginiassa.

Kyyristyn palonkestävän arkistokaapin eteen ja näppäilen murtovarmaan lukkoon numerosarjan. Avaan alimman vetolaatikon ja otan esiin paksun haitarikansion, jota olen kantanut mukani monta kuukautta. Haistan vanhojen valtion asiakirjojen hajun, 1940-luvun lopulta säilyneiden, jotka olivat aikoinaan salaisia mutta eivät ole enää, joskin monet on sensuroitu peittämällä sanoja mustalla, niin että liuskoja on lähes mahdoton lukea.

Minulla on paljon läpikäytävää ennen kansallisen katastrofivalmiuselimen kokousta, elimen joka tunnetaan paremmin Maailmanlopun komissiona. Tällä kertaa kokous pidetään puolustusministeriön rakennuksessa Pentagonissa. Olen saanut Valkoiselta talolta tehtäviä, jotka eivät sovi herkkähermoisille. Mutta ne eivät ole läheskään yhtä kiireellisiä kuin

se, mitä minulla on juuri nyt edessäni, enkä saa mielestä murhattua naista, joka makaa alakerrassa kylmiössäni.

Näen mielessäni hänen kaulansa viillot, katkaistujen käsien veriset tyngät, enkä tiedä kuka hän on. En tiedä hänestä käytännöllisesti katsoen muuta kuin sen mitä kerrottavaa hänen ruumiillaan on, ruumiilla joka oli heitetty kuin jäte radanvarteen Daingerfieldinsaarelle muutaman kilometrin päähän täältä pohjoiseen. Olen tutkinut häntä koko viikonlopun enkä ole päässyt yhtään pitemmälle.

Olen ollut töissä vajaan kuukauden. Vastaan on tullut kurjia arvoituksia peräjälkeen ja niiden ohella vihamielisyyttä ja kapuloita rattaisiin. Minua ei lievästi sanoen halluttu tänne, ja olen saanut selvitettäväkseni melkoisen sekasotkun. Riisun laboratoriotakin, ripustan sen työtuolini selälle ja peitän mikroskooppini hupulla, kun ukkonen jyrii ja kaikuu jossain kaukana ja valot välkehtivät.

Toisen kerroksen kulmahuoneeni on oiva näköalapaikka, josta seurata dramaattista ukonilmaa. Meidän ja rikoslaboratorion yhteinen pysäköintialue tyhjenee nopeasti ja katuvallot syttyvät väsyneesti. Kymmenittäin tutkijoita, lääkäreitä ja muuta henkilökuntaa kiiruhtaa autoihinsa, kun sade ropiisee ikkunoihini.

Suurin osa heistä on minulle vielä vieraita, ja yhtä paljon on niitä, jotka eivät muista minua menneisyydestä, josta tuntuu olevan kokonainen ihmisikä. Varsinkaan milleniaaleja ei ollut edes olemassa, kun olin Virginian ensimmäinen naispuolinen johtava oikeuslääkäri. Minä pyöritin osavaltion oikeuslääketieteen järjestelmää toistakymmentä vuotta ennen kuin siirryin uusiin tehtäviin. Luulin lähteneeni lopullisesti, en osannut edes kuvitella että tulisin takaisin, ja toivon, etten ole tehnyt elämäni pahinta virhettä.

Voin seurata seinälle asennetuista näytöistä elävää kuvaa talon sisä- ja ulkopuolelta, ja yövartija kävelee parhaillaan tilavassa lastaushallissa. Tunnen itseni haamuksi tai vakoo-

jaksi, kun hän haukottelee ja rapsuttelee piittaamatta ylös asennetuista valvontakameroista. Hän on kuusissakymmenissä ja hänen etunimensä on Wyatt mutta sukunimeä en tiedä.

Hän näyttää seriffiltä khakiunivormussaan, jossa on ruskeat taskuläpät, ja nousee nyt ruumishuoneelle johtavaa betoniramppia ja painaa harkkoseinään asennettua nappia. Valtava ovi alkaa rullautua kiinni ulos ajavan ruumisauton pakokaasujen pyöriessä ilmassa. Kyydissä on luovutusai-kataulusta päätellen luultavasti Fairfaxin piirikunnassa itsemurhan tehnyt henkilö.

”Tohtori Scarpetta?” Virkaintoinen brittiläinen sihteeri keskeyttää mietteeni. Hän on avannut työhuoneidemme välioven. ”Anteeksi häiriö.” Hän ei suinkaan ole pahoillaan ja viitsii ani harvoin koputtaa.

”Olen lähdössä, ja sinunkin kannattaisi.” Siirryn ikkunasta toiseen kaihtimia sulkien.

”Puhuin äsken August Ryanin kanssa”, hän kertoo. ”Hän halusi ilmoittaa, että on tapahtunut jotain missä tarvitaan sinun apuasi.”

”Koskeeko se sitä alakerran naista?” Oletan niin. Keskustelin liittovaltion kansallispuistopoliisin rikostutkijan kanssa viimeksi perjantai-iltana.

Toivottavasti hänellä on viimeinkin uutta tietoa. Juttu on herättänyt huomiota mediassa, ja internetissä liikkuu huhuja ja teorioita. Väkivaltarikosta on lähes mahdotonta selvittää, jos uhrin identiteettiä ei tiedetä.

”Hän haluaa tavata sinut.” Sihteeri puhuu kuin minä olisin hänen alaisensa eikä päinvastoin.

Maggie Cutbush on pukeutunut tapansa mukaan tweedhameeseen ja hänellä on jalassa loaferit. Hänen teräksenharmaat hiuksensa on stailattu fiftarityyliin. Hän katsoo minua paheksuvasti terävän nenänsä nipukalle valuneiden metallisankalasiensa yli.

"Hän haluaa tavata minut, koska –" minä aloitan.

"Hän selittää", Maggie keskeyttää.

"Mikset yhdistänyt puhelua minulle? Oikeastaan August Ryan olisi voinut soittaa minulle suoraan. Annoin hänelle matkapuhelinnumeroni löytöpaikalla perjantai-iltana."

"August ja minä olemme tehneet yhteistyötä jo vuosia. Hän kohteliaasti tiedusteli ensin minulta ja soittaa sinulle autosta", Maggie sanoo ihastuttavalla Lontoon murteellaan eikä osoita tippaakaan kunnioitusta esihenkilölleen.

Varsinkaan toisen polven italialaiselle köyhän kodin kasvatille Miamista. Otan päällystakkini naulakosta. Haluan päästä pois, mutta en sihteerini tai ukkosen takia. Tänään on siskontyttäreni syntymäpäivä, hankalaan aikaan työkiireitä ajatellen, ja olen suunnitellut hiljaisen kotijuhlan perhepiirissä.

"Yksi tohtori Reddyn vahvuuksista on, että hän osaa delegoida." Maggie ei ole lopettanut saarnaansa. "Hän ei jaelut yksityisnumeroaan kuin halloweenkarkkeja", ihan kuin minä jakelisin. "Hän teki selväksi, ettei hän ollut poliisin käskyläinen. Sinun kannattaisi ottaa hänestä mallia."

Maggie ei malta olla mainitsematta joka ikisessä käänteessä entistä esihenkilöään, päällikköä jonka seuraajaksi minut nimitettiin hivenen väärin perustein, kuten on ilmennyt. Voisi oikeastaan puhua suoranaisesta huijauksesta ajatellen mitä on tapahtunut sen jälkeen, kun muutin tänne Massachusettsista. Kaikki muuttui silmänräpäyksessä.

Oli liian myöhäistä, kun sain tietää, ettei Elvin Reddy siirtynytkään osavaltion palveluksesta yksityispuolelle kuten hän ja muut johtohenkilöt olivat minulle luvanneet. Sen sijaan hänet nimitettiin Virginian uudeksi terveystoimisaariksi, jonka tehtävänä on valvoa kaikkia kansanterveyden ja -turvallisuuden elimiä.

Niihin kuuluu myös osavaltion oikeuslääkärin virasto OCME. Kovan paikan tullen minä olen hänen alaisensa. Ver-

taansa vailla oleva poliittinen silmänkääntötempu, täytyy sanoa.

”Kuten näet, ihmiset alkavat hyvin pian kuvitella itsensä liikoja”, Maggie sanoo sarkastisesti. ”Suosittelen että otat mukaan rikospaikkatutkijan. Fabian on nyt päivystysvuorossa. Hän oli työpöytänsä ääressä, kun kävelin ohi hetki sitten.”

”RIIPPUU SIITÄ MISTÄ tässä on kyse”, minä sanon. ”Tuskin se on tarpeen. Selviän varmaan ilmankin.”

Etsin suihkepulloa, jossa on suodatettua vettä, ja huomaan sen hyllyllä neuvottelupöydän lähellä.

”Ei ole viisasta, että päällikkö menee paikalle, vieläpä yksin, eikä sinun kannata ottaa sitä tavaksi heti alkuun”, Maggie sanoo kuin olisin ensikertalainen.

”Uskon kuule että ajattelet minun parastani.” En sano sitä töykeästi enkä edes vinoillen.

”Se lienee sanomattakin selvää.” Maggie tukkii yhteistä ovensuutamme, kun astun pahvilaatikoiden ympäri. Niissä on kirjoja ja muuta henkilökohtaista tavaraa, jota en ole vielä ehtinyt purkaa.

”Maggie, minä ymmärrän ettei tyylini ole sinun maakuusi.” Alan suihkuttaa viikunapuuta ja ruukussa kasvavia orkideoita. ”Mutta minä en pidä kiinni etiketistä. Jos minä en siitä välitä niin miksi muidenkaan pitäisi?”

Olen vähällä myöntää tärkeimmän syyn siihen, miksi minut kutsuttiin uudelleen johtajaksi. Vuosien varrella laiminlyötyjen ja huonosti hoidettujen tapausten määrä on ällistyttävä. Etenkin täällä Pohjois-Virginiassa, jossa on sijaintimme vuoksi omat erityisongelmansa.

Virastoni on vain kahdeksan kilometrin päässä Pentagonista, ja ennen kuin otin työtarjoituksen vastaan, asetin ehdoksi, että minut sijoitettaisiin tänne, Alexandriassa sijaitsevaan virastoon. Ottaen huomioon mieheni ja minun

valtakunnalliset työvelvoitteet meidän on tärkeää olla lähellä pääkaupunkia, Washingtonia.

”Jos poliisi haluaa minulta apua, sitä varthenhan minä olen olemassa.” Kerron Maggielle saman kuin aiemmin. ”Poliisin ei tarvitse ottaa yhteyttä sinun kauttasi.”

”Meidän pitänee lykätä Lucyn synttäreitä.” Maggie vaihtaa äkkiä puheenaihetta. ”Benton, Pete Marino, siskosi, oliko muita? Minä ilmoitan heille.”

”Ei muita, ja olen samaa mieltä. Se lienee viisasta.” Poden loputonta syyllisyyttä siitä, että jatkuvasti tuotan toisille pettymyksiä.

Mutta väkivalta ja tragediat eivät katso henkilöön eivätkä ajankohtaan, ja jonkun on reagoitava niihin. Palaan pöytäni ääreen ja vannon hyvittäväni tämän Lucylle kuten olen vannonut monet kerrat ennenkin.

”En osaa kuvitella, miten vaikeaa se on.” Maggie pudistaa päätään muka myötätuntoisena. ”Kumppanin ja ottopojan menetyks”, hän sanoo, enkä halua keskustella siskontytöstäni enkä siitä, miksi hän asuu kotona. ”Joskaan en ymmärrä selaista elämäntyyliä. Mutta tähän aikaan vuodesta kaikki on tavallistakin vaikeampaa onnettomille ihmisille.”

”Ei tarvitse jäädä odottamaan.” Tarkoitan että hän voi lähteä saman tien, ja kehotan häntä ajamaan varovasti sateessa ja tuulessa. Sivuutan sen, kuinka loukkaava hän osaa olla. ”Minä katson, mitä August Ryan haluaa.”

Toivottavasti Ryanilla on jotain hyödyllistä kerrottavaa kylmiössäni makaavasta murhatusta naisesta. Ei tarvitse olla oikeuslääkäri päätelläkseen, että nainen kuoli verenvuotoon, kun kaulavaltimot oli avattu terävällä veitsellä. En tiedä hänen ikäänsä, hän saattaa olla hieman ali tai yli kolmenkymmenen. Hänelle aiheutettiin takaapäin kallonmurtuma ja kurkku viillettiin auki kaularankaan asti.

Viime perjantai-ilta oli sateinen, kun tutkin löytöpaikkaa syrjäisellä metsäseudulla Daingerfieldinsaarella. Melkein

haistan vieläkin sateen kastelemien ratapölkkyjen tervan. Kävin ruumiin läpi hyvin tarkkaan suurennuslasilla. Tak-
tisten taskulamppujen keilat sivalsivat pimeässä kuin laser-
show poliisien etsiessä alueelta todisteita ja jälkiä.

Ei löydetty muuta kuin litistynyt yhden sentin kolikko, joka oli saattanut jäädä lähijunan alle. Veturinkuljettaja oli huomannut iltaseitsemän maissa radanvarressa jotain, mitä oli luullut paljaaksi mallinukeksi.

”En haluaisi pilata iltaasi”, August Ryan sanoo venyttelevällä etelän murteella vastatessani puhelimeen. ”Sillä olen aika varma, että pilalle se menee, ja voin sanoa, ettei tänne ole hauska ajaa. Mutta kuten hetki sitten Maggieille sanoin en pyytäisi, ellei asia olisi tärkeä.”

”Kuinka voin auttaa?” Kirjoitan kellonajan ja päivämäärän taskukokoiseen Moleskine-lehtiöön.

Kansallispuistopoliisin rikostutkija menee suoraan asiaan. ”Etsimme kadonnutta henkilöä, eikä hyvältä näytä.”

”Anteeksi, koskeeko tämä sitä perjantai-illan tapausta?” minä kysyn. ”Arveletko, että kadonnut henkilö voisi olla kylmiössäni oleva murhattu nainen?”

”Kuulostaa siltä että voisi olla. Sain Alexandrian poliisilta puhelun, kun yksi heidän konstaapelinsa kävi katsomassa erään kadonneen henkilön taloa. Olen matkalla sinulle päin, Colonial Landingin satamaan”, hän sanoo saaden minut hämmästyämään.

Tunnen tuon uuden asuinalueen oikein hyvin. Pete Marinolla ja siskollani Dorothylla on siellä luksuskoti lyhyen kävelymatkan päässä historiallisesta kaupunginosasta, josta Benton ja minä ostimme vanhan, kunnostettavan talon. Lucy majaillee meidän vierasmajassamme, joten kaikki asuvat kerrankin turvallisesti lähekkäin. Tai niin minä luulin, eihän mikään asuinalue ole täysin suojassa väkivallalta.

Mutta Old Townissa tehdään harvoin väkivaltaa. Henkirikokset ovat poikkeuksellisia, niitä sattuu keskimäärin yksi

vuodessa, tyypillisesti ryöstöjen yhteydessä ja kohtalokkaan käänteen saaneissa perheväkivaltatapauksissa, kuten olen tilastoja tutkimalla nähnyt. Raiskauksia ja pahoinpitelyjä ei yleensä esiinny. Paikalliset ovat eniten huolissaan koti- ja automurroista.

"Gwen Hainey." August kertoo minulle kadonneen naisen nimen. "Työskentelee teknikkona Thorin biolääketieteellisessä laboratoriossa, ikä 33. Laboratorio on Viennassa reilun 30 kilometrin päässä sieltä missä sinä olet. Thor on yksi niistä isoista teknologiafirmoista moottoritien I-95 varressa."

"Thor on minulle tuttu ainakin maineeltaan. Millaista työtä hän siellä varsinaisesti tekee?" Kirjoitan yksityiskoh-
tia muistiin.

"Juttelin laboratoriopäällikön kanssa eikä hän suostunut kertomaan. Sanoi ainoastaan, että Hainey on tekniikko ja osallistuu erikoisprojekteihin, ja kuten saatat tietää, Thor tekee paljon salaisia hommia valtiolle."

"Se on muun muassa ihon, elinten, verisuonten ja muiden ruumiinosien 3D-tulostuksen uranuurtaja, esimerkiksi korvien." Siinä se pähkinänkuoressa.

"Oikeasti?"

"Täyttä science fictionia sillä erotuksella, että se on todellisuutta tänä päivänä."

"Taas yksi asia, joka mutkistaa elämää ja vaikeuttaa meidän työtämme." Muuta sanottavaa hänellä ei siitä asiasta ole.

En tunne Augustia hyvin. Toistaiseksi olen tavannut hänet ainoastaan kerran, perjantai-iltana, ja luonnehtisin häntä rauhalliseksi ja maltilliseksi. Hillityksi. On vaikea sanoa millainen hän oikein on. Hän on eronnut äskettäin, lapseton, ja saan vaikutelman, että hänellä on hyvin vähän aikaa seura-elämälle.

"Kuinka tekoihosta saa dna-profiilin? Entä sormenjäljet?" August kysyy kaiuttimesta.

"Murehditaan sitä joku toinen päivä", minä vastaan.

”Milloin Thorilta oltiin viimeksi yhteydessä Gweniin?”

”Ilmeisesti ennen kiitospäivän torstaita. Hän ei tullut tänään töihin eikä ole vastannut puhelimeen, jota ei ole toistaiseksi edes löydetty.”

August kertoo, että laboratoriopäällikkö huolestui sen verran, että soitti hätänumeroon. Gwenin talolla käynyt konstaapeli ei nähnyt siellä ketään. Ovi oli lukossa.

”Konstaapeli Fruge.” August kysyy, mahdanko tuntea naispoliisin.

Fruge on erikoinen nimi ja uumoilen, että muistan sen hämärästi menneisyydestä. Mietin ääneen, olisiko konstaapeli sukua kohua herättäneelle toksikologille, joka oli aikoinaan työtoverinani Richmondissa.

”Jep”, August sanoo. ”Blaise Fruge on hänen tyttärensä ja kävi rikospaikalla lyhyesti perjantai-iltana ensivastetyöntekijänä.”

August selittää, että Fruge, joka on töissä Alexandrian poliisilla, oli partiokierroksella, kun ruumis löydettiin. Hän kuuli kutsun poliisiradiosta ja todennäköisesti ehti jo poistua ennen kuin minä tulin löytöpaikalle. Mutta en olisi välttämättä huomannut häntä, vaikka hän olisi vielä ollut siellä. Ruumista tutkiessani puisto vilisi poliiseja.

”Haluaisi päästä rikostutkijaksi ja on täynnä itseään. Pahan mahdollinen yhdistelmä”, August lisää, kun kuntorannekkeeni värisee saadessani viestejä ja sähköposteja. ”Pidä varasi hänen kanssaan. Hän kuvittelee olevansa seuraava Sherlock, mutta sano minun sanoneen ettei hän ole.”

”Kerrataanpas, jotta varmasti ymmärrän”, minä sanon. ”Konstaapeli Fruge vastasi ensimmäisenä kutsuun, kun Daingerfieldinsaarelta oli löydetty ruumis. Ja nyt hän on vastannut katoamisilmoitukseen, joka saattaa liittyä löydettyyn ruumiiseen. Frugella näyttää olevan monta rautaa tullessa.”

”En usko, että hänellä on juuri yksityiselämää.”

”Mitä tapahtui, kun hän saapui Colonial Landingiin?”

”Hänen oli pyydettyä talonmiestä avaamaan Gwen Haineyn asunnon ovi. Siellä oli selvästikin tapahtunut jotain väkivaltaista”, Augustin ääni kuuluu kaiuttimesta samalla kun vilkaisen Bentonilta juuri tullutta viestiä.

Maggie on ollut yhteydessä Bentoniin ja Benton on kotimatalla ja sanoo tulevansa myöhässä, mikä on outoa. En tiennyt, että hänellä oli illalla menoa. Luulin että hän tekee etätöitä. Kirjoitan hänelle nopean viestin, kysyn onko kaikki hyvin, ja August jatkaa siitä, mitä konstaapeli Fruge löysi kadonneen naisen talosta.

2. luku

"HÄNEN REPPUNSA ON keittiön pöydällä, lompakko ja avaimet ovat repussa, jossa ei näy merkkejä siitä, että sitä olisi pengottu. Mutta kuten mainitsin, puhelin on kadonnut", August sanoo kun nousen pöytäni äärestä. "Pyydämme operaattorilta puhelutiedot, jotta nähdään, milloin hän viimeksi soitti tai vastasi ja kenen kanssa hän puhui."

"Entä hänen autonsa?" Siirryn työhuoneeni yhteydessä olevaan yksityiseen kylpyhuoneeseen, missä pidän vaihtovaatteita.

"Minun tietääkseni hän teki etätöitä useina viikoppäivinä." Augustin ääni seuraa minua, kun liikun. "Muina päivinä hän saa kyydin työtovereilta tai kyytipalvelusta. Hänen nimelleen ei ole rekisteröity autoa."

"Se kuulostaa aika erikoiselta", minä sanon, kun saan Bentonilta viestin: **Olen tulossa yllätyspalaverista.**

"Mitä muuta tiedämme Gwenistä?" Riisun kengät ja housut jalasta.

"No erikoinen juttu sekin", August sanoo. "Jos googlaat, hänestä ei löydy mitään. Kuin häntä ei olisi olemassakaan."

"Eikö edes somessa?" Ripustan pukuni henkarille.

"Ei. Ei edes Twitterissä. Eikä hänestä ole yhtään uutisjuttua. Ei kerrassaan mitään."

"Oliko asunnossa valokuvia? Kehystettyjä tai kehystämättömiä? Albumissa? Yhtäkään kuvaa, joka olisi otettu hänestä?" Istuudun pöntön kannelle ja vedän jalkaan lämpimät sukat. "Onko meillä Gwenin tuntomerkkejä?"

Kuvittelen mielessäni murhatun naisen kasvot, pitkät ruskeat hiukset ja urheilullisen kropan, ja arvelen hänen olleen kaunis. Mutta vaikea sanoa.

"Kysyin samaa Frugelta. Toistaiseksi ei ole löytynyt yhtään valokuvaa. Laboratoriopäällikön mukaan Gwen oli noin 165 senttiä pitkä", August sanoo, kun ujutan jalkojani mustien reisitaskuhousujen lahkeisiin. "Paino ehkä 57 kiloa, silmät ruskeat ja harteille ulottuva tukka myös ruskea."

"Kuulostaa oikealta, mutta tuntomerkit sopivat todella moneen ihmiseen", minä sanon jouduttuani tuttuun pulmatilanteeseen.

Haluan että uhri tunnustetaan. Mutta en haluaisi, että hänen kohtalonsa on osunut Gwen Haineyn tai kenenkään muunkaan kohdalle.

"Minulla on kuva hänen ajokortistaan", August sanoo. "Kortin kuva on vanha, hänellä on hyvin lyhyt ja vaalea tukka. Syntymäaika viides kuudetta 1988. Hän on 162-senttinen, mikä on melkein oikein. Mutta painaa 14 kiloa enemmän. Enkä voi vanhoa, että kyseessä on sama ihminen. Talo on ilmeisesti vuokrattu vain lyhyeksi aikaa, ja siellä on hyvin vähän henkilökohtaista tavaraa."

"Onko hänellä tatuointeja?" Vedän kenkiä jalkaan.

"Laboratoriopäällikkö sanoi, ettei ainakaan näkyvillä, enkä sanonut mitään murhatun naisen tatuoinnista."

"Ja tiedämmekö me, miksi Gwen muutti tilapäisesti Old Towniin?" Sidon kengännauhoihin kahdet rusetit.

"Kuulemani mukaan hän aloitteli uudessa työssä Thorilla. Hän ei halunnut sitoa itseään pitkään vuokrasopimukseen, koska ei ollut varma, viihtyisikö siinä tehtävässä. Vaikuttaa siltä, että hänellä oli kiire päästä heti uuteen kotiin."

"Mistä hän muutti?" Vedän päälleni pitkähihaisen taktisen paidan, johon on kirjailtu sinisellä, keltaisella ja punaisella OCME:n vaakuna, Asklepioksen sauva ja oikeudenmukaisuuden jumalattaren Iustitian vaaka.

"Bostonista", August vastaa astuessani takaisin työhuoneeseen paitaa napittaen. "Lähetin sinulle Frugelta saamani kuvan. Siinä on viiden kilon kahvakuula, joka on asunnon eteisessä. Outo paikka sille, ellei sitä käytetty ovistopparina."

"Avaan kuvan nyt", minä sanon Augustille.

Kahvakuula on pyöreä, sininen ja tasapohjainen, mutta kahva on maalaamatonta terästä. Se on kyljellään puulattialla etuovesta hieman vasemmalle. August miettii, olisiko murhaaja kenties lyönyt Gweniä sillä takaraivoon.

"Olettaen että hän ja perjantaina löydetty murhattu nainen ovat yksi ja sama", hän lisää.

"Onko varmaa, ettei konstaapeli Fruge siirrellyt mitään?" Suurennan kuvaa puhelimeni näytöllä.

"Ei omien sanojensa mukaan, ja ainoastaan kurkisti reppuun. Hänellä oli maski ja käsineet, kun hän kävi talon läpi. Hän oli varovainen. Niin hän ainakin sanoo."

"Ja mitä hän sen jälkeen teki?"

"Sen jälkeen hän odotti, kunnes rikosteknikot tulivat. He ovat tehneet kartoituksen ottamalla valokuvia ja videoita. Mutta he eivät tule sisään ja aloita varsinaista tutkintaa ennen kuin sinä ja minä käymme katsomassa."

"Mutta emmehän me edes tiedä, onko se varsinaisesti rikospaikka." Tämä on keskeisin kysymys.

Kuvittelen kadonneen laboratorioteknikon palaavan kotiin ja törmäävän taloa myllertäviin poliiseihin. Vielä pahempaa olisi, jos paikalla olisi oikeuslääkäri. En kaipaa sellaista tilannetta, kun olen ensimmäistä kuukautta uudessa työssä. Minulla on ihan tarpeeksi ongelmia muutenkin.

"Onko sinulla mielestäsi tarpeeksi näyttöä etsintäluvan saamiseksi?" minä kysyn Augustilta.

”Saamme luvan tunnin sisällä.”

”Mistä päättelet, että siellä on tehty väkivaltaa?” Avaan kaapin ja vedän siitä ison mustan laukun, jonka otan aina mukaan rikospaikoille. ”Millaisista kamppailun merkeistä on kyse?”

”Ilmeisesti autotallissa on verta, ja olohuoneessa huonekalut ovat epäjärjestyksessä. Minusta sinun on parasta tulla”, hän sanoo, ja me päätämme puhelun.

Puen päällystakin ylleni, lukitsen työhuoneeni yöksi ja kävelen ikkunatonta käytävää, jonka varrella ovet ovat kiinni. Seinät ja lattia ovat vaaleanharmaat ja valot palavat himmeinä. Yöpartija Wyatt astuu juuri hissistä ja kävelee minua kohti kädessään paperipussi, jossa kai on hänen ilta-ateriansa.

”Hyvää iltaa ja yötä”, minä tervehdin. ”Toivotaan että yö on hiljainen.”

”Täällä on aina hiljaista öisin. Liiankin hiljaista.” Hän kääntyy vasemmalle taukokuoneeseen, jossa päivystävä rikospaikkatutkija parhaillaan keittää kahvia pressopannulla.

Fabianilla on samanlainen univormu kuin minulla, toisin sanoen taktiset kenttävaatteet. En olisi välittänyt törmätä häneen juuri nyt. Minusta näkee, että olen menossa rikospaikalle, onhan minulla iso musta laukku kädessä. En halua häntä kyytiin enkä halua hänen edes ajattelevan, että hän lähtisi mukaan.

”Et saisi mennä yksin”, hän sanoo, joten sihteerini on siis ollut yhteydessä häneen. ”Näin Maggien kun hän lähti hetki sitten ja hänen mielestään olisi parempi, jos minä tulisin mukaasi sen kadonneen naisen asunnolle. Olen lähtövalmis ja voin ottaa kahvit mukaan. Maistuisiko sinullekin?”

”Ei kiitos.”

August näköjään kertoi Maggielle yksityiskohtia, joita ei olisi saanut kertoa. Kuvittelen Maggien sitten paljastaneen ne Fabianille ja jaelleen käskyjä kuin olisi laitoksen johtaja, eikä sitäkään olisi saanut tapahtua.

"ETKÖ VARMASTI HALUA että minä ajan?" Fabian hymyilee. Hän osaa olla miellyttävä jos haluaa, se on pakko myöntää.

Hän toimi Louisianassa lääkärin assistenttina ennen kuin tuli tänne töihin. Hän on hieman alle 30-vuotias, ja häntä voisi erehtyä luulemaan gootiksi kautta valokuvamalliksi, niin paljon hopeanvärisiä koruja ja tatuointeja hänellä on komeiden kasvojen ja Cher-mäisen pitkän mustan tukan lisäksi. Fabian on ylivoimaisesti paras niistä kolmesta rikospaikkatutkijasta, jotka minulla on, kolmesta joista yksi jää pian eläkkeelle ja toinen ei ole mistään kotoisin.

"Sanon kyllä jos haluan vaihtaa kuskia. Mutta en usko että haluan."

"En ole kuullut, että meille olisi tuotu uusia", Wyatt sanoo mikroaaltouunin huristessa ja katsoo minua epäluuloisesti. "Ei kai mitään ole odotettavissa?"

"Ei toistaiseksi, ja toivotaan ettei tulekaan", minä vastaan.

"Kuulostaa siltä kuin olisit menossa paikkaan, joka saattaa liittyä siihen radanvarresta löydettyyn naiseen." Fabian kaataa kuppiinsa vahvaa kahvia, savunmakuista sikurisekoitusta jota hänen äitinsä lähettää Baton Rougesta.

"Mahdollisesti", minä vastaan miettien, miksi kaikki katsovat voivansa astua varpailleni ja kuulustella minua.

"Meinaan jos se on niin tärkeä tapaus, että sinut kannattaa kutsua katsomaan." Fabian sekoittaa kahviin suosimaansa makeutusainetta, agaavesiirappia. "Eikö apu tosiaan kelpaa? Minä sentään tunnen tapauksen."

Hän tuli mukanani perjantai-illan löytöpaikalle, mutta siitä ei seuraa, että tarvitsisin hänen apuaan nyt. Tämä on vain yksi esimerkki siitä, mitä tapahtuu, kun päättäjä eristäytyy eikä pysy valppaana. Elvin Reddy on onnistunut luomaan työpaikkakulttuurin, jossa hierarkiaa ei kunnioiteta.

Toivotan Fabianille ja Wyattille hyvää illanjatkoa ja lähdän. Olen korona-ajoista lähtien välttänyt hissejä jos suinkin

voin. Kenkäni kopisevat betoniportaissa. Alakerrassa avaan ikkunattoman palo-oven. Astun toiseen käytävään. Tämä on sairaalavalkoinen ja kirkkaasti valaistu. En näe ristin sielua. Siis elävää sielua.

Tietokonekerroskuvaushuone on lukittu. Oven viereinen valo palaa vihreänä, teknikko on lähtenyt tältä päivältä. Ruumiinavaushuoneessa ei ole ketään. Teräspöydät, kärryt ja työtasot kiiltävät puhtaina odottaessaan uusia tapauksia. Niitä tulee aina. Seuraava kolari, tapaturma tai murha. Taas jonkun elämä päättyy yllättäen ja suremaan jääneiden elämä muuttuu peruuttamattomasti.

Antropologian laboratoriota lähestyessäni kuulen hiljaista kalinaa, kun luista irrotetaan pehmytkudosta kloorivedessä, joka poreilee altaassa monta päivää. Käytävän molempien seinien ikkunoista näen 20 litran padan höyryävän keittolevyllä. Padassa on erään metsästäjän viime viikolla löytämät osittain mädänneet miehen luut.

Toisesta ikkunasta näen hänen lahonneet kenkensä ja vaatteensa, Marlboro-askin, Fireball-viskipullon, lompakon ja sen sisällön levitettyinä paperilla suojatulle todistehuoneen pöydälle. Kuolintapa ja -syy ovat vielä selvittämättä. Arvelen miehen kuolleen vuosi sitten. Päättelen näin siitä, mitä poliisi löysi tutkiessaan eläköityneen mekaanikon talon Fort Belvoirissa.

Hajunpoistoaineen imelä haju leijuu sisäänottotilassa väkevänä, kun lasken laukkuni ja salkkuni kärryille kylmiön ja pakastimen eteen. Niiden diginäytöissä näkyy lämpötila ja muuta tietoa, jota voin seurata myös apista. Kaikki näyttää vihreää. Vedän suojakäsineet käteen ja laitan maskin kasvoille.

Otan viidentoista sentin mittaisen muovisen viivoittimen ja ujutun puhelimeni mikrobeja tuhoavaan suojakuoreen, jotta voin tarvittaessa ottaa lisää kuvia. Avaan kylmiön rosterioven ja astun sisään hyytävään, pahanhajuisen ilmaan,

jota tuulettimet puhaltavat äänekkäästi. Naisen musta pussi on pyörillä varustetuilla paareilla takanurkassa, ja varpaaseen sidotussa lapussa lukee ainoastaan päiväys 30.11. ja löytöpaikka *Daingerfieldinsaaren ratapenger* sateen sotkemalla musteella.

Raotan paksun vinyylipussin vetoketjua. Murhatun naisen kasvot näyttävät pahemmilta kuin muutama päivä sitten tehdessäni ruumiinavauksen. Hiertymät ja ruhjeet ovat vihaisemman punaisia ja erottuvat selvästi kalpeasta, verettömästä ihosta. Kudosten vammavaste osoittaa hänen pysyneen hengissä niin pitkään, että murhaaja ehti tehdä loppuun sen mitä oli aloittanut.

Selviä raiskauksen merkkejä ei ole, mutta se ei välttämättä tarkoita paljoakaan. Kyseessä on kiistatta seksuaalisesti latautunut murha, jossa alistaminen oli keskeistä, enkä usko naisen tunteneen murhaajaa, mutta oletan hänen mahdollisesti alussa luottaneen tähän. Muuten en ymmärrä, miten murhaaja pääsi hänen kotiinsa tai muuhun paikkaan, jossa hänet surmasi.

Naisen kuoltua murhaaja laittoi alastoman ruumiin radanvarteen seuraavan junan matkustajien järkytykseksi. Tämän selityksen kuulee, jos kysyy oikeuspsykologimieheltäni, jolla on mielessään kokonainen painajaisten tietokanta, ja hän on todennäköisesti oikeassa. Benton yleensä on. Ei ole epäilystäkään siitä, etteikö ruumista olisi tarkoituksellisesti asetettu esille. Otan kuvan naisen kasvoista.

Sameiden silmien mustuaiset ovat laajentuneet, huulet ovat violetinsinertävät ja rohtuneet. Kurkun ammottava haava on tummanpunainen ja kuiva, ja haistan kylmiösäkin jatkuvan mätänemisen löyhkän, kun kallistan hänen päätänsä. Kuolemasta ei ollut kovin kauan, kun tutkin häntä löytöpaikalla. Raajojen kangistuminen oli alullaan.

Sen jälkeen kuolonkankeus on tullut ja mennyt, lihakset ovat löystyneet kuin eivät enää kykenisi pyristelemään vas-